

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **POHOTOVOŠŤ, s.r.o.**, so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpenej advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej **Slovenskej republike**, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné nám. č. 13, o **náhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy**, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 10 C 161/2012, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 28. decembra 2012 sp. zn. 5 Co 670/2012, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 28. decembra 2012 sp. zn. 5 Co 670/2012 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Žalobkyňa podala 27. septembra 2012 na Okresnom súde Bratislava V žalobu, ktorou sa voči žalovanej domáhala náhrady majetkovej a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“). V žalobe medziiným uviedla, že predmetnú ujmu jej spôsobil nesprávnym úradným postupom Okresný súd Bratislava V, preto jeho sudcovia nemôžu danú vec prejednať a rozhodnúť. Vzhľadom na to žiadala, aby Krajský súd v Bratislave rozhodol o prikázaní tejto veci inému súdu toho istého stupňa (§ 12 ods. 1 O.s.p.).

Okresný súd Bratislava V považoval žalobu v uvedenej časti za námietku zaujatosti jeho sudcov a spis po ich vyjadrení sa k argumentácii žalobkyne predložil na rozhodnutie Krajskému súdu v Bratislave (§ 16 ods. 1 O.s.p.).

Krajský súd v Bratislave uznesením z 22. októbra 2012 sp. zn. 9 NcC 126/12 rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Bratislava V, ktorých bližšie konkretizoval vo výroku uznesenia, nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci.

Okresný súd Bratislava V uznesením zo 14. novembra 2012 č.k. 10 C 161/2012-17 vyzval žalobkyňu na zaplatenie súdneho poplatku vo výške 66 € za námietku zaujatosti podľa položky č. 17a Sadzobníka súdnych poplatkov (ďalej len „Sadzobník“), ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „zákon č. 71/1992 Zb.“).

Toto uznesenie napadla žalobkyňa odvolaním argumentujúc tým, že v danom prípade nepodala námietku zaujatosti, ale návrh na prikázanie veci inému súdu toho istého stupňa (§ 12 ods. 1 O.s.p.). Navyše, i keby predsa len išlo o námietku zaujatosti (čo žalobkyňa poprela), nezaťažovala by ju povinnosť zaplatiť súdny poplatok, lebo konanie je v danom prípade vecne oslobodené od súdneho poplatku podľa § 4 ods. 1 písm. k/ zákona č. 71/1992 Zb.

Krajský súd v Bratislave uznesením z 28. decembra 2012 sp. zn. 5 Co 670/2012 odvolanie žalobkyne ako oneskorene podané odmietol.

Uvedené uznesenie odvolacieho súdu napadla žalobkyňa dovolaním, v ktorom žiadala rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, lebo v danom prípade jej odvolací súd odňal možnosť konať pred súdom tým, že včas podané odvolanie ako oneskorene podané odmietol. Uviedla, že odvolací súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z nedostatočne zisteného skutkového stavu a ďalej, že odvolanie odovzdala doručovateľskej spoločnosti 13. decembra 2012, teda v čase keď ešte márne neuplynula lehota na podanie odvolania.

Žalovaná sa k dovolaniu písomne vyjadrila (č.l. 38).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas žalobkyňa zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez

nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré napadla žalobkyňa dovolaním, nemá znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Odvolací súd napadnutým uznesením odmietol odvolanie proti uzneseniu súdu prvého stupňa ako oneskorene podané. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalobkyne z nich vyvodit' nemožno.

Prípustnosť dovolania žalobkyne by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred

súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z vád vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Žalobkyňa procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Žalobkyňa tvrdí, že v danom prípade jej postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Pod odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle predmetného ustanovenia treba rozumieť taký vadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Za postup odnímajúci účastníkovi konania možnosť pred súdom konať (a zakladajúci prípustnosť dovolania podľa uvedeného ustanovenia) treba považovať aj odmietnutie odvolania podľa § 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p. v prípade, že podmienky preň neboli splnené, pretože odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote.

Podľa ustanovenia § 204 ods. 1 veta prvá O.s.p., odvolanie sa podáva do 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje.

Podľa ustanovenia § 57 ods. 3 O.s.p., lehota je zachovaná, ak sa posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť.

Lehota na podanie odvolania je procesnou lehotou. Charakteristickou črtou procesných lehôt je, že sú zachované aj v prípadoch, keď sa procesný úkon v rámci lehoty nedostane do dispozičnej sféry adresáta, ale stačí, keď je urobený posledný deň lehoty osobne na súde alebo ak je odovzdaný orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť.

Z obsahu spisu je zrejmé, že v prejednávanej veci žalobkyňa prevzala uznesenie súdu prvého stupňa 28. novembra 2012. Pätnásťdňová zákonná lehota na podanie odvolania jej začala plynúť 29. novembra 2012 a uplynula 13. decembra 2012 (štvrtok). Obsahom spisu je tiež doložené, že odvolanie bolo podľa podanej pečiatky Okresného súdu Bratislava V osobne podané 14. decembra 2012 (č.l. 25 spisu) a ďalej, že podľa potvrdenia vydaného spoločnosťou ReMax Courier Service – „Aktuálny stav zásielky č. 13948226“ (č.l. 34 spisu), žalobkyňa 13. decembra 2012, teda pred uplynutím zákonnej lehoty na podanie odvolania, odovzdala na doručenie podanie adresované Okresnému súdu Bratislava V s popisom zásielky „POH – NŠ - odvolanie k SP od 10 C 186/2012 do 10 C 156/2012 (medzi ktorými sa nachádzalo aj odvolanie k sp. zn. 10 C 161/2012) a vyjadrenie k poučeniu od 41 C 185/2012 do 7 C 162/2012“, obchodnej spoločnosti ReMax Courier Service, spol. s r.o. Odvolací súd v čase rozhodovania o odvolaní o tom, že žalobca odvolanie nepodával osobne do podateľne Okresného súdu Bratislava V vedomosť nemal; potvrdenie o doručovaní prostredníctvom doručovateľskej spoločnosti žalobkyňa pripojila až k dovolaniu.

Pre záver o (ne)splnení podmienky zachovania odvolacej lehoty v zmysle ustanovenia § 57 ods. 3 O. s. p. bolo treba sa zaoberať otázkou, či spoločnosť, ktorej bolo odvolanie 13. decembra 2012 (posledný deň odvolacej lehoty) odovzdané žalobkyňou na doručenie, možno považovať za orgán, ktorý mal povinnosť odvolanie (Okresnému súdu Bratislava V) doručiť.

Zákon č. 324/2011 Z.z. o poštových službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov upravuje činnosť Poštového regulačného úradu ako orgánu štátnej správy, ktorý vykonáva štátnu reguláciu a štátny dohľad nad poskytovaním poštových služieb a poštového platobného styku, spoluprácu s regulačnými orgánmi iných štátov v oblasti poštových služieb, funkciu notifikačného orgánu v oblasti štátnej regulácie voči orgánom Európskej únie a voči príslušným orgánom členských štátov Európskej únie a členským štátom Európskeho

združenia voľného obchodu, štatistické zisťovanie pre oblasť poštových služieb a ďalšie činnosti.

Od 1. januára 2012 je poskytovanie poštových služieb podnikateľskou činnosťou (§ 7 ods. 2 zákona č. 324/2011 Z.z.), a to na základe registrácie poštového podniku, resp. na základe osobitného licenčného režimu, ktoré vykonáva Poštový regulačný úrad. Poštový regulačný úrad zároveň vedie Register poštových podnikov, ktorý je verejným zoznamom poštových podnikov a je možné ho nájsť aj na webovej stránke www.posturad.sk. Od 30. apríla 2012 je v tomto registri evidovaná aj spoločnosť ReMax Courier Service, spol. s r.o.

Žalobkyňa vzhľadom k uvedenému teda dôvodne vytýka, že konanie a z neho pochádzajúce rozhodnutie odvolacieho súdu má vadu podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Výskyt niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. je vždy zo zákona dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu, vydanému v konaní touto vadou postihnutom. Zároveň je tiež dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v takom konaní nemôže byť považované za správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd aj o trovách dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. apríla 2014

JUDr. Soňa M e s i a r k i n o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová